

At rejse er at leve

Det var H.C. Andersen, der udtalte de ord, som blev ugens overskrift denne gang, og det har vi også altid levet op til her i huset med hver sit formål (og så selvfølgelig også sammen fra tid til anden). Endda i et sådant omfang, at citatet var udgangspunktet for præstens bryllupsprædiken i sin tid. Men nogle gange kan rejsen give noget ret utilsigtet liv.

Det skete i sidste uge, hvor jeg som tidligere beskrevet havde en UEFA-opgave i Portugal. Alt på stedet var fremragende, men logistikken omkring det hele tilføjede en ekstra dimension. Jeg skal nok tage den korte version (som kan være lang nok) og udelade diverse slibrige detaljer. Men det startede med udrejse en tidlig onsdag, hvor man valgte at grave nogle kabler over i Frankfurt, så lufthavnen (ét af Europas absolutte knudepunkter) var helt ude af spillet. Det medførte gode lange køer til ombooking (på et tidspunkt havde jeg faktisk hele tre forskellige reservationer i hånden) Søde og servicemindede mennesker alle steder, det skal siges, og stor ros for det. De må have haft en faretruende puls. Men hektisk var det godt nok.

Det medførte også en kuffert, som aldrig forlod København, så det blev til tre dage på håndbagage, papirsposer og hvad de lokale herreforretninger nu kunne byde på. Ingen problemer med kampen og dommerpræstationen og byen Braga i øvrigt – kan varmt anbefales, madmæssigt især hvis man er til fisk.

Hjemturen var efter samme recept, dog uden ombookinger. Men forsinkelser i rigt mål, og da vi så nærmede os København sidst på aftenen, havde en vis Otto sat sig på dagsordenen. Mirakuløst lykkedes det en meget dygtig luftkaptajn at få sat os på jorden i København uden problemer (han havde fået 50 % chance – ellers havde det heddet Amsterdam og endnu en ren skjorte op af papirsposen). Til gengæld sørgede Otto for, at vi måtte vente tre timer i flyet på jorden, før man turde sætte en trappe til flyet, så vi kunne komme ud. I næste omgang skulle den fortabte kuffert så lokaliseres i det bjerg, som efterhånden var hobet op i Kastrup – og så ellers hjem midt om natten til lørdag. Taxachaufførens første spørgsmål var 'Hvor længe har du så siddet i flyet?'. Hans personlige passagerrekord den aften var fire timer – jeg har hørt om folk med seks timer.

Som en af mine kolleger skrev til mig med karakteristisk galgenhumor – det er man nødt til at have i dommerbranchen, ellers overlever man ikke ret længe: 'Det er skønt at være observer'. Og ja, det er det i den grad, men det er altså ikke lagkage det hele.

Ellers er det jo relativt få begivenheder, der har taget overskrifterne i seneste spillerunde og dagene efter.

De seneste dages nyhed på dommerfronten har været udveksling af dommere med Cypern på højeste niveau. DBU synes, at det er en god idé, klubberne ligeså – og fra dommerside kan vi også kun se fordelene. Men selvfølgelig har det kaldt på automatreaktionerne rundt omkring, typisk med det udgangspunkt, at cypriotiske dommere har et lavere niveau end de danske. De to tidligere topdommere Kenn Hansen og Benjamin Leander har vanen tro været ude for at kritisere DBUs ageren. Det mest bemærkelsesværdige ved det er faktisk, at de skulle bruge 24 timer på at komme ud af hullerne – det plejer ellers at gå relativt hurtigt. Men OK – det er vinterferietid. Jeg har også haft en anden (meget) tidligere divisionsdommer forbi med samme argument.

Lad os nu lige spise brød til, vel vidende, at alle nye ting får øjenbrynene til at hæve sig, og selvfølgelig kan tingene risikere at gå galt, lige så vel som det kan det med en dansk dommer.

Men den med niveauforskellen køber jeg ganske enkelt ikke uden kamp. Hvis man ser på UEFAs koefficientliste, er Danmark nr. 17 og Cypern nr. 21 – så det er ikke just et kvantespring i klubniveau, som man taler om. Giv nu tingene en chance – og under alle omstændigheder vil jeg godt vædde fem stegte rødspætter (eller hvad man nu ellers vædder om nu om stunder) på, at dette ikke er den sidste udvekslingsaftale, som man kommer til at se herhjemme.

Det foregår mange steder i Europa. I tidligere tider kunne UEFA ikke lide det, fordi man ved udveksling til andre ligaer risikerede at sætte dommerne i et habilitetsproblem, når de skulle dømme internationalt med et hold fra det land, hvor de lige havde været ude at dømme – men vindene er heldigvis vendt, om end ikke i Otto-tempo. Min holdning er fremdeles, at vi altid kan og skal lære af hinanden – og det går begge veje. Undervisningsmæssigt udveksler vi også helt fordomsfrit materiale. De tider er heldigvis forbi, hvor vi sad på hver vores ø og troede, at vi havde den absolutte sandhed.

For at komme tilbage på banen, trak en situation fra Lyngby og FC Nordsjælland i premiererunden også en del opmærksomhed. Nok også fordi det foregik tæt på slutningen, og fordi det i sidste ende gav et meget overraskende resultat, hvor bunden narrede toppen efter den pågældende situation. Vi taler om en situation i 87. minut, hvor FCNs Nagalo helt éntydigt laver en hensynsløs tackling på en Lyngby-spiller lige ud for bænken. Det får assistenttræner Mikkel Beckmann til at fare op og puffer kraftigt til Nagalo, som puffer igen. Herefter har vi så regnskabet's time.

Advarsel til Nagalo for tacklingen kan umuligt stå til diskussion. Det er den efterfølgende batalje, som ud fra en lovmæssig betragtning er interessant. Jeg har (desværre) set flere steder, at Nagalo skulle være undskyldt for sin reaktion, fordi han i den grad er provokeret af Beckmann.

Vi er nødt til at skille æbler og pærer her, selv om en forsvarlig omgang frugtmix da heller ikke er at foragte. Et af fodboldlovens grundprincipper er, at handlinger skal vurderes hver for sig, og at provokation ikke er en undskyldning. Menneskeligt forståeligt - men nu taler vi jura. Bliver en angriber savet midt over, og han efterfølgende puffer synderen i jorden, slipper han jo heller ikke, selv om mange af os sikkert havde gjort det samme (lad være med at overføre det til nattelivet og offentligt område – det er heller ikke billigt).

Advarsel nr. 1 til Nagalo kan ikke diskuteres. Det kan Mikkel Beckmanns angreb på Nagalo til gengæld nok. Fysisk kontakt mellem bæk og spillere bør i min optik altid koste et rødt kort. Prøv at vende situationen om – Nagalo går ud til bænken og puffer Beckmann. Ingen ville være i tvivl om det røde kort (selv uden det forudgående gule). Men vi oplever disse situationer så sjældent, at de er overraskende, hver gang de sker – ikke bare for tilskuerne, men også for aktørerne på banen – og ikke mindst dommerteamet. Samtidig foregår det hele så hurtigt, at man i virkeligheden burde have mulighed for mentalt at køre det hele i langsom gengivelse.

Der er ingen undskyldning for Nagalos kontakt med Beckmann – provokation eller ej. Og med en advarsel få sekunder før bør man altså være klogere trods en høj puls. Så der er lovmæssigt intet at indvende mod advarsel nummer to. Problemet ligger for mig at se i Beckmanns

reaktion, som han meget klædeligt lynhurtigt har været ude at beklage. For mig at se et klokkeklart rødt kort (hvilket stadig ikke frikender Nagalo). Det har disciplinærinstansen så også rettet op på efterfølgende.

Jeg skal lige have med, at FC Nordsjælland jo appellerede det andet gule kort til Nagalo, og den afgørelse kom disciplinærinstansen med, kort før jeg skulle skrive denne artikel. Derfor kom episoden med her – ellers er princippet jo fremdeles, at jeg ikke går ind i episoder, som er under behandling.

Det var bare starten på foråret. Der er i forvejen spået en heftig positionskamp omkring de magiske seks pladser øverst i tabellen – og så de seks andre knap så interessante, men ikke mindre spændende. Det bliver en meget varm periode de næste få uger – muligvis ikke på termometeret, men så på den indre glød. For slet ikke at tale om det efterfølgende slutspil og nedrykningsspil. Og slet, slet ikke om det, der udspiller sig i NordicBet-ligaen.

Det er med at have tanket godt op af beroligende piller eller andre nødvendige stimulanser.